

[Krag.]

pCt. Men i September 1931 var Arbejdsløsheden 39 000 og i 1934 64 000, det vil sige en Stigning paa ca. 80 pCt., og dog omfatter disse Tal ikke Byggeindustrien. Af disse Tal fremgaar det efter min Opfattelse med fuldkommen Klarhed, at vi staaer over for et Samfundsproblem her, som det er nødvendigt at tage op til Løsning, og som ikke kan løses igennem den Indsats, der kan gøres ved offentlige Arbejder, men kun kan løses derigennem, at man gør Erhvervene rentable, skaber saadanne Forhold, at Produktionspris og Produktværdi svarer til hinanden og til den formindskede Købekraft, der er i Samfundet, saaledes at det private Initiativ derigennem kan opflamme og øgede Beskæftigelsesmuligheder skabes.

Ser man paa Skibsarten, frembyder denne ganske tilsvarende Billede som Industrien. Medens Oplægningen i 1932 gennemsnitlig var 24 pCt. af Tonnagen og i 1933 14 pCt. af Tonnagen, saa er den i 1934 kun et Par Procent. Altsaa, stærkt øgede Beskæftigelsesmuligheder — alligevel Masser af Sømænd ledige.

Jeg maa spørge: hvor skal man da søge Forklaringen paa Arbejdsløsheden? Ja, den maa søges i en sørgeligt ændret Mentalitet i ret talstærke Kredse af Befolkningen, men i første Række naturligvis i visse Erhvervsgrænes ulykkelige Tilstand, og herunder først og fremmest Landbrugets Forhold. Og dog er jo Forholdet det, at Regeringen ogsaa i de seneste Dage vender det døve Øre til Kravet om, at Prisproblemet paa Hjemmemarkedet løses, saaledes at der dér gives lønnende Priser for den Landbrugsproduktion, som afsættes paa dette Marked. Man vender det døve Øre til over for hele Ejendomsskatteproblemet, og naar vi kræver de nuværende Kommuneskatter, som et stort Tal af Skatteydere er ude af Stand til at betale, nedsat, saa svarer Regeringen med at tilbyde Understøttelse til Kommunerne, saaledes at hele Hjælpeaktionen derigennem faar en helt anden Karakter og bidrager til at opretholde en kommunal Administration, som langt overstiger visse Kommuners økonomiske Bæreevne.

Den højtærede Statsminister holdt i November i Fjor en Radiotale, og deri erklærede han, at de faglige Organisationer maa tilpasse sig den nye Tid og tilstræbe at øve Indflydelse paa Beskæftigelsesforholdene ved at medvirke til en Udvikling af Erhvervene. De faglige Organisationer skal medvirke til en Udvikling af Erhvervene! Jeg maa nok spørge: hvilken Indsats til

Løsning af denne Opgave har den højtærede Statsminister senere gjort? Hvilken Indsats har Fagforbundene gjort? Ingen som helst mig bekendt — tværtimod!

Den højtærede Statsminister hævdede ved samme Lejlighed, at den Udvikling, der hævdede Lønnen og forkortede Arbejdstiden, det vil altsaa sige den Udvikling, som er Hovedresultatet af Fagforbundenes Indsats, formindskede Trangen til Understøttelse. Ja, saadan noget kan man staa og sige i en Radio, som er lige saa taalmodig som Papiret, men i Kommuner med det alt overvældende Skattetryk kan man tale med om Sandheden i disse Ord. Over for Tidens Kræftskade, Arbejdsløsheden, hvis Aarsag er de hidtil ikke overvundne økonomiske Vanskeligheder inden for Erhvervslivet, Modsætningen mellem Driftsomkostninger og Produktets Værdi, Modsætningen mellem Produktionspris og Købeevne, over for denne Tidens Kræftskade har Regeringen kun lidt forkortet Arbejdstid, en Millionudgift for Stat og Kommune paa vel henimod 100 Millioner til Fremskaffelse af offentlige Arbejder til Imødegaaelse af langvarig Arbejdsløshed, en Plan, som jo foreligger til Behandling i dette høje Ting — saa vidt jeg ved, er der afgivet Betænkning fra det Udvalg, der har Sagen til Behandling. Men naturligvis, Vilkaaret: den tarifmæssige Løn, er det afgørende; kan den ikke faas, saa Understøttelse og ikke Beskæftigelse.

Men jeg vil sige: Hvad hjælper saadanne Foranstaltninger, naar man, som sagt, ikke søger ned til Ulykkens Aarsag, der jo er Regeringens forfejlede økonomiske Politik? Og selv om man kunde tilvejebringe Millionerne til saadanne Arbejders Igangsættelse og til Fremskaffelse af Arbejde for Folk, der har gaaet arbejdsløse i lang Tid, selv om man kunde fremskaffe disse Penge, lægge dette voldsomt øgede Skattetryk, som det vilde foranledige, paa Befolkningen, saa kunde der være Anledning til at spørge: Ja, men naar de Penge saa er brugt, og man ikke i Mellemtiden har søgt ned til Ondets Rod og tilvejebragt ændrede Tilstande inden for Hovederhvervet, hvad saa? Saa er man akkurat lige vidt, Situationen er den samme, og Samfundets økonomiske Kraft i højere Grad svækket, end den ellers vilde være. En Løsning af denne Opgave lader sig ikke tilvejebringe uden Udskrivning af nye Skatter, men vi ser jo, at i Kommunerne — det Forslag til Kommunehjælp, der ligger her i det høje Folketings, og Venstres Forslag, som er fremsat i det høje Landsting, er tydelige Vidnesbyrd